

[Hans Rasmussen.]

indenfor denne fælles Kreds vilde motivere sine afvigende Anskuelser. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man kom dertil, at ogsaa Mindretalsopfattelser fremtraadte overfor Offentligheden, saaledes at man derigennem kunde danne sig et Begreb om, hvordan Stillingen har været, og hvilken Vægt man skal lægge paa de trufne Afgørelser.

Nyere Retsideer har jo undertiden svært ved at trænge sig frem. Det varer længe, inden de kommer til at stemme overens med de Forskydninger, der har fundet Sted i Samfundslivet. Men det er jo tillige saaledes, at hvad der er nyt, begynder som Mindretalsstandpunkter, senere trænger det sig frem, vokser og trives og bliver til en Flertalsopfattelse. Jeg tror, at det vil være af stor Værdi for Retsudviklingen her i vort Land, ogsaa for Højesteret selv, at gennemføre offentlig Votering, og jeg tillader mig at anbefale, at man indfører den ved at vedtage de Ændringsforslag, vi har stillet under de af mig før nævnte Numre.

Jeg finder, at Gennemførelsen af offentlig Votering vil stemme med den Offentlighed i Retsplejen, som der taltes om allerede ved Indførelsen af den fri Forfatning. Den vil være i Overensstemmelse med de Anskuelser, som Grundtvig i sin Tid saa stærkt gjorde gældende, og med de udmærkede Betragtninger, som Orla Lehmann i 50erne fremsatte. Det er mig en Glæde ved et Gennemsyn af Forhandlingerne her for 3 Aar siden at stifte Bekendtskab paa ny med de klare Udtalelser om dette Spørgsmaal, som den Gang fremsattes fra forskellige Sider her i Tinget. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at naar vi Socialdemokrater stiller Ændringsforslag om offentlig Votering, har vi i Virkeligheden Følgeskab af en hel Række Medlemmer af dette Ting, nuværende og tidligere.

Naar jeg gennemlæser Forhandlingerne i 1925 og 1926, ser jeg paa ny med Glæde den Tilslutning, Princippet har faaet fra den nuværende højtærede Justitsminister. Der er ingen Tvivl om hans personlige Stilling til Spørgsmaalet. Han gjorde den Gang opmærksom paa, at adskillige indenfor Venstre ikke vilde slutte sig dertil, men at der paa den anden Side var adskillige, der var enige med ham om det heldige i offentlig Votering.

Jeg gør endvidere opmærksom paa de Udtalelser, den tidligere Justitsminister og det tidligere Medlem af Tinget Zahle fremsatte ved samme Lejlighed, Sp. 4296 ff.

i Tidenden for 1925—26; endvidere paa de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Fraenkel den Gang fremsatte, idet han ganske vist stillede en bestemt Betingelse for at gaa med til offentlig Votering; endvidere de Udtalelser, som fremsattes ved samme Lejlighed, Sp. 4328 ff., af den nuværende Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, og de klare og bestemte Udtalelser, der fremsattes af det ærede Medlem Hr. Holstein. Alle disse Udtalelser er Udtryk for den Opfattelse, at det vil være rigtigt at gaa over til offentlig Votering.

Jeg skylder at tilføje, at jeg har lagt Mærke til en Meddelelse i Bladet „Politiken“ forleden Dag om, at ogsaa det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen i Princippet er Tilhænger af offentlig Votering. Jeg har ikke tidligere vidst saa nøje Besked derom, men det glæder mig, at det er Tilfældet.

Det synes mig da utvivlsomt, at der er et stort Flertal i dette Ting for at gennemføre offentlig Votering. Der kan rejses Strid om, hvorvidt vore Ændringsforslag under Nr. 10, 11 og 47 er stillet op paa den absolut heldigste Maade. Jeg skal i den Henseende indskrænke mig til at sige, at vi har benyttet den Form, hvori denne Sag har faaet Udtryk i et tidligere Regeringsforslag. Jeg mener, at det er en meget brugelig og meget anbefalelsesværdig Form.

Jeg tillader mig altsaa at anbefale Tingets ærede Medlemmer at stemme for de Ændringsforslag, jeg her har nævnt.

Til sidst skal jeg omtale Spørgsmaalet om Adgang til at møde som Sagfører for Højesteret. Der har været forhandlet vidt og bredt om dette Spørgsmaal. Stort Betsvær har det voldt at komme til den Indstilling, hvorom der nu er opnaaet Enighed i Udvalget, og hvis Gennemførelse efter min Opfattelse vil betyde et lille, beskedent Skridt fremad paa dette Omraade.

Man kan ikke komme bort fra, at Forudsætningerne for den nuværende Ordning af Højesteretsproceduren ikke kan siges at være til Stede længere, idet vi har faaet offentlig Forhandling i Landsretterne. Tidligere fandtes denne kun i Højesteret, idet der dér blev procederet mundtligt, men nu procederes der ogsaa mundtligt i Landsretten. Jeg skulde tro, at de Folk, som optræder i Landsretten og dér har rig Lejlighed til at beskæftige sig med Sagerne mundtlige Fremstilling, maa siges efterhaanden at tilegne sig en saadan Færdighed deri, at man uden nogen som helst Fare kan betro dem at forelægge en Sag for Landets højeste Domstol.